

Bilag VI.

Til det i Anledning af Forslag til Lov om Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere m. v. nedsatte Udvalg.

Undertegnede Foreninger: Hotelvært- og Restauratørforeningen i København, Kafévært- og Restauratørforeningen i København og Omegn samt Restauratørforeningen i Københavns Amts nordre Birk tillader os at foretage Henvendelse til det ærede Udvalg i følgende Anledning:

Først tillader vi os at bemærke, at Forslagets § 4 har faaet en Affattelse, der kan give Anledning til Misforstaaelser. Ved første Øjekast synes Paragraffen at betyde intet mindre end en Revolution, idet Paragraffen kan forstaaes, som om Beværterne efter Kl. 8 Aften maatte indskrænke sig til at sælge tilberedte Spisevarer ud af Huset, men i øvrigt intet foretage sig i deres Virksomhed, altsaa *lukke* Kl. 8 Aften. At en saadan Bestemmelse ikke blot vilde virke ødelæggende for Beværterstanden, men være skadelig for hele Landet, tiltrænger ingen nærmere Paavisning.

Selv om imidlertid den nævnte Forstaaelse er urigtig, hvad vi gaar ud fra, vil Paragraffens Gennemførelse betyde et Tab for os, uden at Bestemmelsen ses i øvrigt at være til Gavn for nogen. Vi tillader os derfor at henstille til det ærede Lovudvalg at lade den ommeldte Paragraf udgaa af Lovforslaget, og under alle Omstændigheder henstiller vi, at Paragraffen omredigeres, saaledes at Misforstaaelse udelukkes.

Det er imidlertid navnlig Forslagets § 5, der foranlediger denne vor Henvendelse. Der bestemmes i denne Paragraf, at vore Medhjælpere „skal have en samlet uafbrudt Hviletid af mindst 10 Timer umiddelbart efter Arbejdets Ophør om Aftenen. I Forretninger med mere end een Medhjælper skal Hviletiden være mindst 11 Timer“. Vi skal i denne Anledning bemærke, at det i Virksomheder af vor Art, saafremt de skal kunne betale sig eller overhovedet bestaa, vil være umuligt at sikre vort Personale en „samlet uafbrudt Hviletid“ som i Lovforslaget angivet. Hvis vore Medhjælpere kunde kræve en saadan samlet Hviletid, vilde det blive nødvendigt for os at fordoble vort Personale, hvilket atter vilde medføre en saadan Forhøjelse af vore Priser, at den nye Ordning vilde blive til lige saa stor Ulempe for Publikum som for os selv. En Del af os maatte i saa Fald rimeligvis ophøre med vor Virksomhed, og vi tør sikkert hævde, at der vilde indtræde en Fordyrelse af Levofoden over hele Landet, saaledes at Paragraffen, gennemført som Lov, vilde vise sig at være til Skade i vide Kredse.

Hertil kommer, at der formentlig ikke hos Medhjælperne er Trang til en Ordning som den foreslaaede — ja, saa vidt vides, er der ingen Sinde fra disses Kredse rejst Krav om Gennemførelse af en saadan Lovregel. Dette følger i øvrigt af Sagens Natur. Thi som anført er det os umuligt — hvis vore Virksomheder skal trives — at give Medhjælperne en „samlet uafbrudt“ Hviletid af den i Forslaget anførte Længde;